

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Devié
ΚΟΠΕΡΦΙΛΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στην επιστολή μου προς την κ. Στήρφορθ της εξηγοῦσα πῶς ὁ Πέγκοττῦ ἦταν ἄνθρωπος ταπεινῆς βέβαια καταγωγῆς, μὰ μὲ μεγάλα αἰσθήματα καὶ ἐπρόσθετα πῶς ἔλπιζα ὅτι δὲν θ' ἀρνιόταν νὰ τὸν δεχτῶ μέσ' στὴ δυστυχία πού τὸν συνέτριβε. Τῆς ἀνήγγελλα τέλος τὴν ἐπίσκεψί μας γιὰ τὴν ἄλλη μέρα στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα κι' ἔστειλα μόνος μου τὴν ἐπιστολή μὲ τὸ πρῶτο πρωῖνὸ λεωφορεῖο.

Στὴν ὀρισμένη ὥρα, θρῑσκόμαστε μπροστὰ στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο, λάγες μέρες προτῆτερα, ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος, καὶ τὸ ὁποῖο στὸ ἐξῆς θὰ μοῦ ἦταν κλειστό.

Κανένα ἶχνος τοῦ Λίτινερ. Ἡ νεαρή ὑπηρετρία πού τὸν ἀντικαθιστοῦσε καὶ κατὰ τὴν τελευταία μου ἐπίσκεψι, ἦρθε καὶ μὰς ἀνοίξε καὶ μὰς ὠδήγησε στὸ σαλόνι.

Ἡ κ. Στήρφορθ θρῑσκοῦταν ἐκεῖ. Ἡ Ρόζα Ντῆρτλ, τὴ στιγμή πού μπήκαμε μέσα, παρουσιάστηκε σιωπηλὴ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε πίσω της.

Εἶδα ἀπὸ τὴν πρώτη κιάλας στιγμή στὸ πρόσωπο τῆς κ. Στήρφορθ ὅτι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ γυιό της ὅ,τι εἶχε γινεῖ. Ἦταν πολὺ χλωμὴ κι' ἔδειχνε μιὰ ταραχὴ πού ἀσφαλῶς δὲν ὠφείλετο μονάχα στὴν ἐπιστολή μου.

Στεκόταν ὡστόσο ἴσια στὴν πολυθρόνα της, μὲ ὕφος μεγαλοπρεπές. Κύτταξε κατάματα τὸν κ. Πέγκοττῦ καὶ πρὸς αὐτὴν, μὰ κι' ἐκεῖνος τὴν κύτταξε σταθερὰ καὶ γαλήνια. Τὰ διαπεραστικά βλέμματα τῆς Ρόζας Ντῆρτλ καρφώθηκαν διαδοχικὰ καὶ στοὺς δυὸ μας, καὶ, ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς, μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ σαλόνι.

Ἡ κ. Στήρφορθ ἔδειξε μιὰ καρεκλα στὸν Πέγκοττῦ. Μὰ ἐκεῖνος ἀπάντησε μὲ φωνὴ σιγανή:

— "Ὁχι, κυρία, δὲν θὰ μπορούσα νὰ καθίσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Πρῶτιμῶ νὰ μείνω ὄρθιος.

Μιὰ νέα σιωπὴ ἀπλώθηκε, τὴν ὅποια ἡ κ. Στήρφορθ διέκοψε λέγοντας:

— Ξέρω τί σὰς ἔφερε ἐδῶ καὶ λυπᾶμαι γι' αὐτὸ βαθειά. Τί θέλετε ἀπὸ μένα; Τί ζητᾶτε νὰ κάνω;

Ὁ κ. Πέγκοττῦ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο του καὶ, βιάζοντας ἀπὸ τὸν κόρφο του τὴν ἐπιστολή τῆς Ἐμίλυ, τὴν ξεδίπλωσε καὶ τὴν ἔδωσε στὴν κ. Στήρφορθ.

— Διαβάσατε τὴν, κυρία, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη. Τὴν ἔγραψε μὲ τὸ χέρι τῆς ἡ ἀνεψιά μου.

Ἐκεῖνη τὴ διάβασε ἀπαθῆς, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς τὴν συγκινοῦσε τὸ περιεχόμενό της καὶ τὴν ξανάδωσε.

— «Ἐκ τὸς ἂν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο ἀκόλουθῶ μὲ κἀνή γυναῖκα του», εἶπεν ὁ Πέγκοττῦ, δείχνοντας τὴ σχετικὴ παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς. Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε: Ἦρθα, κυρία, νὰ μάθω ἂν θὰ τὰ κάνη αὐτό:

— "Ὁχι, ἀπάντησε ξερὰ ἡ κ. Στήρφορθ.

— Καὶ γιατί;

— Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον. Θ' ἀτιμαζόταν. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ ἀνεψιά σας εἶνε πολὺ κατώτερή του.

— Ἀνυψῶστε τὴν ὡς αὐτόν!

— Εἶνε ἀμόρφωτη, δὲν ἔχει σπουδάσει...

— Σπουδάστε τὴν! Ξαναεἶπε ὁ Πέγκοττῦ.

— Ἀφοῦ μὲ ὑποχρεώνετε νὰ μιλήσω πιὸ καθαρὰ ἀπ' ὅσο θὰ ἤθελα, σὰς λέω ὅτι ἡ ταπεινὴ της καταγωγὴ κάνει ἀδύνατο τὸ γάμο της μὲ τὸ γυιό μου, ἔστω κι' ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα ἐμπόδια.

— Μὰ εἰσαύστε με, κυρία, ἀπάντησε μὲ πολλὴ γαλήνη ὁ Πέγκοττῦ. Ξέρετε τί θὰ πῆ ν' ἀγαπήη κανεὶς τὸ παιδί του. Τὸ ξέρω κι' ἐγώ. Ἄν ἦταν ἕκατὸ φορές κόρη μου, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο. Μὰ δὲν ξέρετε τί θὰ πῆ νὰ χάνη κανεὶς τὸ παιδί του, κι' ἐγώ τὸ ξέρω. Θὰ ἔδινα ὅλα τὰ πλούτη τῆς γῆς, ἂν τὰ εἶχα, γιὰ νὰ τὸ ξανάθρῑσκα. Σῶστε τὴν ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι, καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ θρεθῆ

ποτέ στὴν ἀνάγκη νὰ κοκκινίση γιὰ μὰς. Οὔτε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνάμεσα στοὺς ὁποῖους μεγάλωσε καὶ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ θησαυρὸς ἐπὶ τόσα χρόνια, δὲν θὰ ξαναἰδῆ ποτέ τὸ πρόσωπό της. Θὰ εἶμαστε εὐχαριστημένοι νὰ ξέρουμε πῶς εἶνε εὐτυχισμένη, νὰ τὴν σκεφτόμαστε ἀπὸ πολὺ μακριὰ, σὰν νὰ ζοῦσε κάτω ἀπὸ ἄλλον οὐρανό... Θὰ εὐχαριστηθοῦμε νὰ τὴν ἐμπιστευθοῦμε στὸ σύζυγό της καὶ στὰ παιδιά πού θ' ἀποκτήσῃ ἴσως μαζύ του, καὶ θὰ περιμένουμε ὑπομονητικὰ τὴν ἡμέρα πού θὰ παρουσιαστοῦμε ὅλοι ἴσοι μπροστὰ στὸν Δημιουργό μας.

Τὰ λόγια αὐτὰ, τὰ ἀπλὰ μὰ καθαρά, δὲν ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ κ. Στήρφορθ διατήρησε τὸ ἀγέρωχο ὕφος, μὰ ἡ φωνὴ τῆς ἔγινε πιὸ γλυκεῖα καθὼς ἀπάντησε:

— Δὲν δικαιολογῶ τίποτε, δὲν κατηγορῶ κανένα. Μὰ λυπᾶμαι πολὺ γιὰ τὴν θρῑσκομαί στὴν ἀνάγκη νὰ σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε εἶν' ἀδύνατον. Ἐνας τέτοιος γάμος θὰ κατέστρεφε τὴ σταδιοδρομίαν τοῦ γυιοῦ μου. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δὲν θὰ γίνῃ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ βέβαιον ἀπ' αὐτὸ πού σὰς λέω. Ἄν θέλατε, θὰ μπορούσαμε νὰ σὰς ἀποζημιώσουμε ἄλλοιῶς.

— Ἐχω μπροστὰ μου μιὰ γυναῖκα, τῆς ἀπάντησε ὁ Πέγκοττῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα ἔλαμπε, πού μοιάζει μὲ τὸν ἄνδρα πού δέχτηκα στὸ σπίτι μου καὶ στὸ καράβι μου καὶ πού μοῦ χαμογελοῦσε φιλικὰ, ἐνῶ ἐτοίμαζε μιὰ προδοσία τόσο μαύρη πού, καὶ μόνο ὅταν τὴν σκέφτωμαι, μούρχειται νὰ τρελλαθῶ... Ἄν αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν νοιώθῃ τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς ντροπῆς ν' ἀνεβαίνει στὸ πρόσωπό της ἐνῶ μοῦ προσφέρει χρήματα γιὰ νὰ μ' ἀποζημιώσῃ γι' αὐτὸ πού ἔχασα, θὰ πῆ ὅτι καὶ στὴν ψυχὴ εἶνε ὅμοια μὲ τὸ γυιό της κι' ἀκόμα χειρότερη!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ στάσις τῆς κ. Στήρφορθ ἄλλαξε ἀπὸτομα. Ἐνα κύμα αἵματος ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της κι' ἀπάντησε μὲ μιὰ ψυχρὴ ὀργὴ μὲ τὰ δάχτυλα τῆς γαντζωμένα στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας της:

— Ἦαι σεις τί ἀνταμοιβὴ μοῦ προσφέρετε εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀβυσσοῦ πού ἀνοίξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ γυιοῦ μου κι' ἐμένα; Τί εἶνε ἡ δικὴ σας στοργὴ συγκρινομένη μὲ τὴ δικὴ μου; Τί εἶνε ὁ δικός σας χωρισμὸς μπροστὰ στὸν δ.κο μου;

Ἡ μὲς Ντῆρτλ τῆς ἀκούμπησε ἀπαλὰ τὸ χέρι της στὸ μπράτσο της κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ, μὰ ἐκεῖνη δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

— "Ὁχι, Ρόζα, τῆς φώναξε, μὴ μοῦ πῆς οὔτε λέξι. Θέλω ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μ' ἀκούσῃ! Ὁ γυιός μου, πού εἶνε ὅλη μου ἡ ζωὴ, στὸν ὁποῖο ἀφιέρωσα ὅλες μου τίς σκέψεις, τοῦ ὁποῖου ἱκανοποιοῦσα ὅλες τίς ἐπιθυμίες, γιὰ τὸν ὁποῖο ζοῦσα, μ' ἐγκατέλειψε γιὰ τὴν ἐρωτεύθηκα μιὰ ἄθλια κοπέλλα!... Ἀντάμειψε τὴν ἐμπιστοσύνη μου μὲ ψέματα καὶ μὲ παράτησε πρὸς χάριν τῆς!... Αὐτὸ λοιπὸν δὲν εἶνε μιὰ προσβολὴ ἀνεπανόρθωτη;

Κατόπιν ἡ κ. Στήρφορθ, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶπε ὅτι ἡ μεσολάβησις μου δὲν χρησίμευε πειὰ σέ τίποτε. Κι' ἐτοιμάστηκε μὲ ὕφος βασιλίσσης ν' ἀποχωρήσῃ ἀπ' τὸ σαλόνι, ὅταν ὁ κ. Πέγκοττῦ τῆς εἶπε:

— Μὴν φοβᾶστε ὅτι θὰ σὰς ἐνοχλήσω περισσότερο, κυρία, δὲν ἔχω πειὰ νὰ πῶ τίποτε. Ἦρθα ἐδῶ χωρὶς ἐλπίδα κι' ἔτσι φεύγω πάλι. Ἐκανα ὅ,τι νόμιζα πῶς ἔπρεπε νὰ κάνω, μὰ δὲν περιμένα τίποτε καλὸ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί μου. Αὐτὸ τὸ σπίτι ἔκανε μεγάλο κακὸ σ' ἐμένα καὶ στοὺς δικούς μου κι' ἔτσι δὲν ἔλπιζα πῶς θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ καλὸ.

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, βγήκαμε ἔξω, ἀφήνοντας τὴν κ. Στήρφορθ ὄρθια πλάι στὴν πολυθρόνα της, σὰν ἓνα ἄγαλμα μὲ ὠραῖο πρόσωπο κι' εὐγενικὴ στάσι.

Ἐπρεπε, γιὰ νὰ βγοῦμε ἔξω, νὰ διασχίσουμε μιὰ γαλαρία πλακόστρωτη, καὶ τζαμωτὴ κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας σκαρφάλωνε ἓνα κλῆμα γεμάτο φύλλα καὶ πράσινα θλαστάρια. Ἐξαφνα, τὴ στιγμή πού φτάναμε στὴν πόρτα, ἡ μὲς Ντῆρτλ παρουσιάστηκε καὶ, ἀπευθυνομένη σέ μένα, μοῦ

είπε:

— 'Αλήθεια, τί λαμπρή έμπνευσι πού είχατε νά φέρετε αυτό τόν άνθρωπο έδω!...

Ποτέ μου δέν είχα δῆ σ' ανθρώπινο πρόσωπο τέτοια έκφρασι λύσσας κι' άγανακτήσεως... Τά χαρακτηριστικά της είχαν σκοτεινιάσει και τά μάτια της έλαμπαν. Η ούλη του χείλους της είχε γίνει κατάμαυρη. Βλέποντας ότι τήν κύταζα, ή Ρόζα τήν έκρυψε με τó χέρι της.

— Τόν ανάλαβατε υπό τήν προστασία σας και τόν φέρατε έδω; "Α! είσατε ένας φίλος σίγουρος!

— Μις Ντήρτλ, τής άπάντησα, μήν είστε τόσο άδικη, ώστε νά με καταδικάζετε.

— "Ηρθατε έδω για νά βάλετε αυτούς τούς δυό τρελλούς νά μαλλώσουν! έπρόσθεσε. Δέν ξέρετε λοιπόν ότι ή έπιμονή του ένός κ' ή περηφάνεια του άλλου τούς κάνουν νά μη ξέρουν τί τούς γίνεται;

— Και φταίω εγώ γι' αυτό; άπάντησα.

— Φταίτε σεις. Γιατί φέρατε αυτό τόν άνθρωπο έδω;

— Είν' ένας άνθρωπος τόν όποιον προσέβαλαν θανάσιμα, άπάντησα. Τό άγνοείτε αυτό;

— Ξέρω, είπε φέρνοντας τó χέρι της στο στήθος της, σαν νάθελε νά συγκρατήσει τή θύελλα πού έβραζε μέσα σ' αυτό, ότι ό Στήρφορθ έχει καρδιά ψεύτικη και διεστραμμένη κι' ότι είν' ένας προδότης. Μά τί μ' ενδιαφέρει αυτός ό άνθρωπος κ' ή άνεψιά του;

— Μις Ντήρτλ, μεγαλώνετε τήν προσβολή. Είνε ήδη άρκετά μεγάλη. Θα σας πω μόνο, πριν σας αφήσω ότι άδικείτε τεραστίως αυτόν τόν άνθρωπο.

— Αυτό μου έλειπε! άπάντησε. Αυτοί οί άνθρωποι είν' όλοι έλεινοι και διεστραμμένοι και θα ήθελα ή άνεψιά του νά μαστιγωθεί σε μιά δημοσία πλατεία!

Ό κ. Πέγκοττν πέρασε μπροστά της χωρίς νά πῆ λέξι και βγήκε έξω.

— "Ω! μις Ντήρτλ, τί αίσχος! φώναξα καταγανακτισμένος. Πώς τολμάτε νά προσβάλετε έτσι έναν άνθρωπο πού ύποφέρει άναξίως;

— Θάθελα νά τούς ποδοπατήσω όλους! φώναξε. Θάθελα

— "Όχι, Ρόζα, μη μου πῆς ούτε λέξι! φώναξε ή κ. Στήρφορθ.

νά δώ τό σπίτι τους νά καίγεται, θάθελα ή άνεψιά του νά σημαδευτή μέ πυρωμένο σίδερο, νά την ντύσουν στά κουρέλια και νά την πετάξουν στους δρόμους για νά ψοφήση τής πείνας! "Αν ήμουν δικαστής, σ' αυτό θά την καταδίκασα. Τί λέω; Θά έκτελούσα μόνη μου την απόφασί μου... Την μισώ! Θά πήγαινα ως την άκρη του κόσμου για νά τής πετάξω την περιφρόνησί μου καταμουτρα! Θά την καταδίωκα ως τόν τάφο της! "Αν την ώρα του θανάτου της, ύπήρχε μια λέξι πού θά μπορούσε νά την παρηγορήσει και πού έγώ μονάχα θά ήμουν ίκανή νά τής την πώ, θ' άρνιόμουν νά την προφέρω, έστω κι' αν έπρόκειτο νά πεθάνω κι' έγώ!

Τέτοια λύσσα την είχε κυριεύσει, ώστε καμμιά περιγραφή δέν θά μπορούσε νά την αποδώσει. Ποτέ μου δέν ξαναείδα τέτοιο θυμό.

Μή μπορώντας νά την άκούσω περισσότερο, την άφησα χωρίς νά την χαιρετήσω κι' έτρεξα νά συναντήσω τόν Πέγκοττυ, ό όποιος προχωρούσε σκεπτικός στο δρόμο. Μου είπε άμέσως ότι τώρα πού είχε τελειώσει αυτό πού ήθελε νά κάνη στο Λονδίνο, σκόπευε νά «ξεκινήσει» τό ίδιο κιάλας βράδυ. Τόν ρώτησα πού είχε σκοπό νά πάη, κι' αυτός μου άπάντησε μόνο:

— Νά θρώ την άνεψιά μου, κύριε.

"Όταν φτάσαμε στο σπίτι τής Πέγκοττυ, επανέλαβε και στην άδελφή του ό,τι είχε πη και σε μένα. "Η Πέγκοττυ μου είπε κατόπιν ιδιαιτέρως ότι και τό πρωί τής είχε πη τά ίδια. Μά δέν ήξερε περισσότερα από μένα για τό πού θά πήγαινε, φανταζόταν όμως ότι είχε καταστρώσει τό μυαλό του τό σχέδιό του.

Δέν θέλησα νά τους αφήσω σε μια τέτοια περιστασι και δειπνήσαμε μαζί κ' οί τρεις μέ ό,τι είχε ετοιμάσει ή Πέγκοττυ. Μετά τό φαγητό, μείναμε μια ώρα περίπου καθισμένοι μπροστά στο παράθυρο χωρίς νά μιλάμε πολύ. "Επειτα ό κ. Πέγκοττυ σηκώθηκε, πήρε τόν ταξιδιωτικό του σάκκο και τό χοντρό του ραβδί και τά άπόθεσε στο τραπέζι. Μου ύποσχέθηκε ότι θά μου έγραφε μόλις του συνέβαινε τίποτε, κ' ύστερα ρίχνοντας τό σάκκο του στον δμο του και παίρνοντας τό καπέλλο του και τό μπαστούνι του, μάς άποχαιρέτησε και τους δυό.

— "Ο Θεός νά σ' ευλογή, αγαπημένη μου άδελφή, είπε φιλώντας την Πέγκοττυ, και σάς επίσης, κύριε Ντάβυ! έπρόσθεσε σφίγγοντας μου τό χέρι. Πάω νά θρώ την άνεψιά μου άνάμεσα στον κόσμο. "Αν ξαναγυρίση στο σπίτι, ένω έγώ θά βρίσκωμαι μακριά — μά, άλλοίμονο, δέν τό έλπίζω αυτό — ή την ξαναφέρω, σκοπεύω νά πάμε νά ζήσουμε και νά πεθάνουμε κ' οί δυό, σ' ένα μέρος όπου κανείς δέν θά μάς ξέρη, όπου κανείς δέν θά μπορή νά μάς πη την παραμικρή λεξι. "Αν μου συμβη κανένα δυστύχημα και δέν ξαναγυρίσω ποτέ, θυμηθήτε νά τής πητε την τελευταία μου παραγγελία: «"Όλη μου ή αγάπη άνήκει στο πολυαγαπημένο μου παιδί και τό συγχωρώ...»

Πρόφερε τά λόγια αυτά, θγάζοντας τό καπέλλο του, μέ ύφος επίσημο. "Επειτα ξαναφόρεσε τό καπέλλο του, κατέθηκε τή σκάλα κι' έφυγε. Τόν άκολουθήσαμε ως την πόρτα. "Η θραυά ήταν θερμή, σκόνη κυμάτιζε στον άέρα, ό ήλιος θασίλευε πορφυρός, και κόπαζαν κάπως οί θόρυβοι τής ήμέρας. "Ο Πέγκοττυ έστριψε τή γωνία και χάθηκε από τά δακρυσμένα μάτια μας.

"Από τότε, όταν ξαναγύριζε κάθε μέρα ή ώρα αυτή της θραυάς, όταν ξυπνούσα τή νύχτα και κύτταζα τό φεγγάρι ή τ' άστρα, όταν άκουγα τή

βροχή νά πέφτη ή τόν άνεμο νά στενάζει, ήταν άδύνατον ή σκέψις μου νά μη πάη στον φτωχό αυτόν άνθρωπο, πού συνέχιζε τό μοναχικό ταξίδι του, και τότε άκουγα ν' άντηχούν πάλι στ' αυτιά μου τά λόγια του άποχαιρετισμού του:

«— Πάω νά θρώ την άνεψιά μου άνάμεσα στον κόσμο. "Αν μου συμβη κανένα δυστύχημα και δέν ξαναγυρίσω ποτέ, θυμηθήτε νά τής πητε την τελευταία μου παραγγελία: «"Όλη μου ή αγάπη άνήκει στο πολυαγαπημένο μου παιδί και τό συγχωρώ».

II.

Καθ' όλη αυτή την περίοδο, ό έρωσ μου για την Ντόρα μεγάλωνε ολοένα. "Η σκέψις της ήταν τό καταφύγιό μου μέσα στους πόνους και τις άναποδιές και κατώρθωνε μάλιστα νά με παρηγορή λίγο για την άπώλεια του φίλου μου. "Όσο ύπέφερα για τις συμφορές μου και για τις συμφορές των άλλων, τόση ένίσχυσι ζητούσα περισσότερο στην άνάμνησι τής Ντόρας. "Όσο περισσότερο ή ζωή μου φαινόταν γεμάτη άπογοητεύσεις και θλίψεις, τόσο τό άστρο τής Ντόρας άχτινοβολούσε λαμπρό και φωτεινό πάνω άπ' την ολουμένη.

Τό πρώτο πράγμα πού έκανα για νά ευχαριστήσω τόν έαυτό μου κατά την έπιστροφή μου, ήταν ένας νυχτερινός περιπάτος εις τό Νόργουντ, όπου βρισκόταν τό σπίτι τής έκλεκτής μου. Δυό ώρες τριγύριζα έξω άπ' αυτό, στέλνοντας φιλήματα στα φώτα πού έλαμπαν στα παράθυρά του, κι' άπειθύνοντας στη νύχτα ρωμαντικές ίκεσιές για νά προστατεύση την Ντόρα μου... άπό τί άκριβώς, κι' έγώ δέν ξέρω! "Από τή φωτιά, μου φαίνεται, ή ίσως άπό τά ποντίκια τά όποια φοβόταν πολύ.

"Ο έρωσ μου μ' άπασχολούσε τόσο, και μου φαινόταν τόσο φυσικό ν' άνοιξω την καρδιά μου στην Πέγκοττυ, ώστε τής έμπιστεύθηκα τό μυστικό μου, μέ λόγια όμως αρκετά μυστηριώδη.

"Η καλή μου Πέγκοττυ ένδιαφέρθηκε πολύ γι' αυτή μου την έξομολόγησι, μά δέν κατώρθωσα νά την κάνω νά δη τά πράγματα μέ τόν ίδιο τρόπο πού τάβλεπα έγώ. Με άγαπούσε τόσο και ήταν τόσον ευνοϊκά προκατειλημμένη για μένα, ώστε δέν μπορούσε νά καταλάβη τις άνησυχίες μου και την άγωνία μου.

— "Η νεαρή δεσποινίς, μου έλεγε, πρέπει νά θεωρή τόν έαυτό της πολύ ευτυχή, πού την αγαπάει ένας νέος σαν έσένα. "Όσο για τόν πατέρα της, σε ρωτάω: ποιο καλύτερο γαμπρό θά μπορούσε νά θρή από σένα;

"Εν τώ μεταξύ, είχα αναλάβει, όχι χωρίς κάποια περηφάνεια, τή διαχείρισι των ύποθέσεων τής Πέγκοττυ. Είχα κανονίσει όλα στο γραφείο των κληρονομιών και την είχα συνοδεύσει και την ίδια στην Τράπεζα.

"Ενα πρωί την είχα πάρει μαζί μου στο γραφείο του κ. Σπένλοου για κάποια διατύπωσι τής διαθήκης, όταν έξαφνα είδα κατάπληκτος τόν προϊστάμενό μου νά φτάνη μαζί μέ τόν πατριό μου κ. Μύρστον. "Ο τελευταίος είχε αλλάξει έλάχιστα κατά τή διάρκεια των έτών πού είχα νά τόν δω. Τά μαλλιά του ήσαν μαύρα και πυκνά, όπως άλλοτε, και τό βλέμμα του σκληρό και ύπουλο όσο και πρίν.

— "Α! Κόπερφιλντ, είπεν ό κ. Σπένλοου, άσφαλώς θά ξέρης τόν κ. Μύρστον, άφου ξέρεις την άδελφή του.

"Απηύθυνα στον κ. Μύρστον ένα πολύ ψυχρό χαιρετισμό, μά ή Πέγκοττυ φάνηκε σαν νά μη τόν αναγνώρισε. "Εκείνος πάλι τάχασε λίγο, θλέποντάς μας και τους δυό μαζί. Μά, παίρνοντας την απόφασί του, προχώρησε προς έμένα.

— "Ελπίζω, μου είπε, πώς είστε καλά.

— Αυτό δέν πρέπει νά σας ένδιαφέρη καθόλου, του άπάντησα. Μά, άφου με ρωτάτε, σας άπαντώ, ναι, είμαι καλά.

"Απευθυνόμενος κατόπιν προς την Πέγκοττυ, τής είπε:

— Λυπάμαι πολύ πού βλέπω από τά ρούχα σας ότι χάσατε τό σύζυγό σας.

— Δέν είναι τό πρώτο πένθος τής ζωής μου, κύριε Μύρστον, του άπάντησε ή Πέγκοττυ, ή όποια έτρεμε από τό κεφάλι ως τά πόδια. Μά όσο γι' αυτό τό θάνατο, είμαι ευτυχισμένη πού σκέφτομαι ότι ήρθε έντελώς μόνος του και δέν τόν προκάλεσε κανείς.

— "Α! είπεν ό κ. Μύρστον, κάνοντας πώς δέν καταλαβαίνει. Αυτό είναι παρήγορο. Σημαίνει ότι κάνατε τό καθήκον σας ως τό τέλος.

— Δόξα τω Θεώ! Δέν κατέστρεψα τή ζωή κανενός! άπάντησε ή Πέγκοττυ. "Οχι, κύριε Μύρστον, δέν έκανα έγώ νά πεθάνη από τό φόβο και τή θλίψι ένα φτωχό πλάσμα πού δέν είχε κανέναν νά τό υπερασπίση!

("Ακολουθεί)

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική Ιστορία μιας έπικής βασιλίσσας των έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΙΑΒΟΛΗ